

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

VAKANTIEGENOEGENS

blijspel in drie bedrijven

door

Pierre Soetewey

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2010
Nr.948

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuunde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *VAKANTIEGENOEGENS* op te voeren moet de naam van auteur *PIERRE SOETEWY* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1962 Toneelfonds J. Janssens/Pierre Soetewey
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

P E R S O N A G E S.

ANTOINE VAN DROOGENBROECK
MELANIE, ZIJN VROUW
MIE PLADIJS
JOE, DE "BOSS"
KID
CLAUDINE
DE HOTELIER
ERATO, EEN DICHTER
DE VELDWACHTER
EEN BOODSCHAPSTER

PLAATS DER HANDELING:

Ergens hoog in de bergen in de onmiddellijke omgeving van één of andere grens.

TIJD DER HANDELING.

Heden.

DEKOR:

De gelagzaal van een klein "hotelletje".
Aankleding ad libitum.

E E R S T E B E D R I J F.

Het is morgen. (De Hotelier, Kid en Claudine zijn op het toneel - terwijl de Hotelier zich bezig houdt met huishoudelijke dingen - tafels vegen - stoelen schikken e.d. lopen Claudine en Kid rusteloos rond - Ze gaan aan ramen en deuren kijken - Ze verwachten blijkbaar iemand die maar niet komen wil.)

KID: (kijkt op z'n uurwerk) Hoe laat is het nu precies ? Dat ding van mij is bepaald niet in orde. Een uur geleden was het kwart voor acht. Nu is het bijna halfzeven.

CLAUDINE: (met een verveelde blik) Twee over negen.

KID: Twee over negen. Dat maakt dat de "Boss" meer dan 'n uur over tijd is. Er moet iets gebeurd zijn. Hij is anders nooit zo laat.

CLAUDINE: Het leven is vol verrassingen.

HOTELIER: (opent de voordeur)

CLAUDINE: Wat doe jij ?

HOTELIER: 't Is hier broeiend heet.

KID: (terwijl hij zijn zweet afwist) Daar zeg je zo wat. Die hitte zo vroeg op de dag voorspelt niet veel goeds.

HOTELIER: We krijgen onweer. Je zal het zien.

KID: (na een pauze waarin beiden hun zenuwachtigheid duidelijk lieten blijken) Ik hoop dat Joe ons goed nieuws brengt.

CLAUDINE: Vermits hij persoonlijk naar hier komt moet er iets belangrijk op til zijn.

KID: Weet jij iets ?

CLAUDINE: Niets. En jij ?

KID: Evenmin. Ik kreeg gisteravond het seintje en hier ben ik.

Dat is alles. (pauze) Mijn vingers jeuken al bij de gedachte dat we eindelijk nog 'ns aan de slag kunnen.

CLAUDINE: En je tong staat te los. Daar komt herrie van. Hou ze achter je kiezen als je er niet wil over struikelen.

KID: Ik wil alleen maar zeggen dat ik het stom vervelend vind hier hele dagen in dat onbenullige nest te moeten rondzwerven. Niet eens 'n fatsoenlijke griet om 'ns 'n avondje uit mee te vieren.

CLAUDINE: Ik ben er toch.

KID: (wil iets hatelijks zeggen, maar zwijgt dan) Waar ik van hou dat is om 's nachts onder een stikdonkere hemel naar ginder boven te trekken. Bepakt en beladen als.....Als.....

CLAUDINE: Een dromedaris.

KID: Eh ? Ach, verrek....En dan daarboven een gunstig ogenblik afwachten om voorbij die verdomde grenspost te sluipen. Vloeken omdat je je hoofd tegen een hard stuk graniet stoot, maar iedere keer weer opnieuw die achterlijke grenswacht in de luren leggen.... Dat is leven !

CLAUDINE: Hou nu al maar op. Wij.....

HOTELIER: Sst !

CLAUDINE: Wat is er ?

MIE: (op) Goeie morgen samen. Mr. de Hotelbaas heb jij aan mijn eten voor vanmiddag gedacht ?

HOTELIER: (geeft haar 'n lunchpakket) a.u.b. Mevrouw.

MIE: Dank U. Ik zal nu maar 'ns gaan. Het ziet er naar uit dat het een prachtige dag zal worden.

HOTELIER: We krijgen onweer.

MIE: Denk je ?

HOTELIER: Maar maakt u zich niet ongerust. Dat wordt pas iets voor vanavond.

MIE: Nu ja, aan een regenvlaagje meer of minder stoor ik me niet. Dat zijn we bij ons wel gewoon.

HOTELIER: Mevrouw trekt er op uit ?

MIE: Natuurlijk. Waarvoor ben ik hier anders ? Ik ben niet naar de bergen gekomen om in mijn bed te liggen of aan tafel te zitten. Ik heb me gisteren voorgenomen om vandaag de hoogte in te trekken. Ik wil het doen ook.

HOTELIER: Als het Mevrouws eerste klimpartij wordt, zou ik haar toch willen waarschuwen.

MIE: Tuttuttut ! Ik wil naar boven en daarmee basta ! Ik zal me nu maar gaan klaarmaken, anders ben ik vanmiddag nog niet vertrokken. (Af)

CLAUDINE: Wie is dat ?

HOTELIER: Mijn enige gast.

CLAUDINE: 'n Eigenaardig type, eh ?

HOTELIER: Ze kijkt niet op 'n paar centen.

CLAUDINE: Dan is ze 'n prima gast ?

KID: (steeds ongeduldiger) Waar blijft die boss nu toch ? (tot Hotelier) Zeg, Neus, weet jij soms waarover het gaat ?

HOTELIER: Hm.....Misschien wel.....

KID: Waarover ?

HOTELIER: Eigenlijk mocht ik er niets over loslaten.

CLAUDINE: Doe niet zo geheimzinnig, Neus. Vertel op, wat is het ?

HOTELIER: (kijkt of alles veilig is) Opium !

KID: Opium ? Mijn specialiteit !

CLAUDINE: Hoeveel ?

HOTELIER: Weet ik niet. (schijnt iets te horen) Sst. Ik geloof dat ik daar buiten iets hoor.

ALLEN: (kijken naar de deur)

JOE: (de boss op - bekijkt hen even) Morgen jongens.

ALLEN: (dooreen) Morgen Joe.....

KID: Je bent zo laat.

JOE: Motorpech. Hier 10 km. vandaan. Kom, we hebben geen tijd te verspelen. We zullen het kort maken. Ik moet dadelijk weer weg.

KID: Nu al ?

JOE: Ik moet naar de overkant. Ik hoopte hier 'n uurtje te zullen hebben, maar door die verdomde panne kan dat er nu niet meer af. Is alles veilig ?

HOTELIER: In orde.

JOE: Verlofgangers ?

HOTELIER: Voor het ogenblik één.

JOE: Gevaarlijk ?

HOTELIER: Absoluut onschadelijk.

JOE: Prachtig. Luister waarom het gaat. Vanavond moet er een pakje over.

KID: Een pakje ? Wat is het ?

JOE: Opium. We verdienen er 'n bom duiten aan.

CLAUDINE: Moet het langs daarboven ?

JOE: De grote boss wil het zo.

KID: Vanavond zeg je ?

JOE: Ja.

KID: Dat wordt een ramp? We krijgen storm vanavond. Die werd trouwens gisteren al voorspeld.

JOE: Nu, des te beter. Geen mens zal je daarboven lastig vallen.

KID: (bromt) Jij hebt mooi praten. Jij moet niet naar boven.

JOE: (kort) En jij krijgt te veel praats de laatste tijd, Kid.

Als het je niet aanstaat kan je je altijd uit de zaak terug trekken.

KID: (bromt iets)

CLAUDINE: Eerlijk gezegd, zie ik ook niet goed in waarom het absoluut langs daarboven moet. Zou het niet veel eenvoudiger zijn....

JOE: De grote boss wil het zo. Het is de veiligste weg. Kid, jij gaat alleen. Je gaat over op je gewone plaats. Afspraak bij de "oude hut" aan de overkant te middernacht.

CLAUDINE: En wat moet ik ?

JOE: Jij blijft hier. Mocht Kid niet terug zijn tegen de morgen verwittig je me onmiddellijk. Je weet waar je me kan bereiken.

CLAUDINE: O.K.

KID: En waar is dat dingetje ?

JOE: Moet nog komen.

KID: Nog komen ?

JOE: We waren even vastgelopen bij de vorige post.

CLAUDINE: Moeilijkheden ?

JOE: Niet bepaald. Maar we zijn even op de tijd achtergebleven.

KID: En wanneer kom het ?

JOE: In de loop van de voormiddag.

CLAUDINE: Brengen ze het hier ?

JOE: Hier of in het station. Daarom had ik jullie beiden nodig.

Kid, jij blijft hier. Claudine, jij gaat naar het station.

KID: Blijf jij niet ?

JOE: Ik moet verder. Dat heb ik je al gezegd.

KID: Hoe gaan we het ding herkennen ?

JOE: Op dezelfde wijze als altijd, natuurlijk. Het is een klein onopvallend pakje in bruin inpakpapier gewikkeld, met een rood touwtje er omheen.

CLAUDINE: Welk is het wachtwoord ?

JOE: (kijkt rond) Stalagtieten en stalagmieten.
Gebouwd in laatromaanse stijl.

KID: Wat is dat voor gezwam ?

CLAUDINE: Gaat ver boven jouw onderontwikkeld verstandelijk peil, niet ?

KID: Ach jij

JOE: Kom, vecht dat later maar uit. Er is nog iets heel belangrijk. Luister.....(veldwachter verschijnt - komt binnen)

VELDWACHTER: Goeie morgen, alte gader. (haalt zakdoek boven en wist zijn zweet af) Oef ! Is me dat eventjes 'n hitte, zeg !

ALLEN: (met tegenzin) Veldwachter.....Morgen.....

VELDWACHTER: (bij Hotelier) Hier, te afficheren op bevel van de openbare macht. (geeft hem een affiche) Op een goed zichtbare plaats.

HOTELIER: Wat is het ?

VELDWACHTER: (plechtig) Uittreksel uit....Hoe heet het nu ook weer ? (opent papier en leest) Uittreksel uit het register der strafvorderingen inzake smokkelactiviteiten in het grensgebied.

HOTELIER: (na een blik op Joe) Wat betekent dat ?

VELDWACHTER: Geen flauw idee. Maar voortaan moet in elke openbare drankgelegenheid zo'n ding te pronken hangen.

JOE: (tot veldwachter) Wordt er hier dan gesmokkeld, Veldwachter ?

VELDWACHTER: (lacht) Ben jij belazerd man ? !

Wat valt er hier nu te smokkelen ?

JOE: Jamaar, waarom dan dat ding ?

VELDWACHTER: (vertrouwelijk) Kijk 'ns, Meneer, U snapt dat niet, eh ? Maar U zit waarschijnlijk ook niet in de administratie ?

JOE: Nee, dat is zo. Ik....ik ben....dokter, ziet U. (kucht en kijkt naar de anderen)

VELDWACHTER: (kijkt op) Dokter, zegt U ? U is....Nee, maar, dat treft.

JOE: (vlug) Met verlof, begrijpt U ?

VELDWACHTER: Oh, juist.....Natuurlijk. Met verlof.....Nu, iedere keer als het bij ons 'n beetje rustig is komt een of andere hoge piet op een nieuw ideetje om ons aan het lijntje te houden. Maar, U moet dat natuurlijk niet voortvertellen, Dokter.

JOE: Neenee, natuurlijk niet. Dienstgeheim, nietwaar ?

VELDWACHTER: (lacht) Precies ! U snapt het direkt ! Nu, wat ik u wilde vragen, Dokter, ziet U....ik....Mijn hoofd.....

JOE: Het spijt me, veldwachter, maar ik heb werkelijk geen tijd voor een consultatie als U dat bedoelt. Ik moet dadelijk weer weg.

VELDWACHTER: Echt ? Oh, dat is jammer.....Hebt U echt geen minuutje ?

JOE: Zelfs geen half, Veldwachter.

VELDWACHTER: (duidelijk teleurgesteld) Ja....dan.... dan is er niets aan te doen, nietwaar ? Dan ga ik maar. (tot allen) Gezelschap. (af)

JOE: (hem nakijkend) Die knul schijnt me nog te geloven ook.

KID: Jij bent een geboren leugenaar, Joe !

CLAUDINE: Je was net van plan ons iets te zeggen, wat was het ?

JOE: Luister. Dat pakje mag absoluut niet in vreemde handen komen. Onder geen enkele voorwaarde. Het bevat namelijk ook een nota aan de grote boss.....

KID: Welke nota ?

JOE: Daarover kan ik jullie niets vertellen.

Wees er dus zeer voorzichtig mee. (tot Hotelier) Natuurlijk onmiddellijk opsluiten in de koffer.

HOTELIER: Ik maak hem dadelijk klaar. (af)

JOE: Nog iets te vragen ?

CLAUDINE: Wat te doen als er iets misloopt ?

JOE: Mij onmiddellijk opbellen. Maar er mag niets mislopen. Nog iets ?

KID: Het zal niet mislopen.

JOE: Dan wordt het een reuze zaak ! (tot Claudine) Nu, vooruit, ga jij maar, en kijk uit je doppen.

CLAUDINE: Daar kan je van opan. (vlug af)

JOE: (tot Kid) Kid, jij blijft hier. Kom, we gaan even kijken naar de koffer. (beiden af)

MIE PLADIJS: (op - is gekleed om de bergen te gaan beklimmen en heeft 'n zware rugzak in de hand - ze kijkt even rond - zucht) Oef ! Wat weegt zo'n zak zwaar ! Ik begin te geloven dat zo'n tocht in de bergen heel wat lastiger is dan ik dacht.

JOE: (weer op - spreekt tot Kid die nog binnen is) In orde. Tot kijk. (hij ziet Mie en wil er snel vandoor)

MIE PLADIJS: Eh, Meneer !

JOE: (kijkt op) Ja ?

MIE PLADIJS: Help me 'ns 'n handje, meneer. Ik krijg die zak nooit alleen op mijn rug !

JOE: (aarzelt 'n ogenblik - kijkt op z'n uurwerk) Vlug dan maar. Ik heb niet veel tijd ! (helpt haar met de zak)

MIE PLADIJS: (als ze klaar zijn) Dank U ! Oh !....Wat weegt dat ding toch zwaar !! (als Joe wil gaan)

Eh ! Wacht U nog 'n ogenblikje, meneer.

JOE: (met een zucht) Nog iets ?

MIE PLADIJS: Ja, ziet U....Ik ga voor de eerste keer de bergen in. En nu wilde ik U vragen of mijn uitrusting wel in orde is.

JOE: Ja, ik.....

MIE PLADIJS: Luister wat ik bij heb. Eten van het hotel, met als reserve een brood, 2 saucissen, een halve bol kaas en tien eieren. Verder 18 klimhaken en 16 meter touw, 2 wollen truien, 3 paar kousen en 1 paar schoenen voor het geval ik door 'n sneeuwlawine moest overvallen worden.

Wat dacht U: zou dat voldoende zijn ?

JOE: Ja, dat zal wel ! (wil vlug af)

MIE PLADIJS: Meneer !

JOE: (in de deur) En wat nu nog ?

MIE PLADIJS: Ik wilde U ook nog vragen, Meneer, wat moet ik doen als ik nu werkelijk 'ns door 'n sneeuwlawine overvallen wordt ?

JOE: (kijkt haar aan met woeste blik - dan ruw) Dan steek je een saucis in je mond en je probeert er in te stikken. Dan heb je ten-

minste nog iets voor je sterft ! (vlug af)

MIE PLADIJS: Een saucis ? Waarom 'n saucis ?

JOE: (terug in de deur) Voor de goede nasmaak. (dan af)

MIE PLADIJS: Eh ?.....

HOTELIER: (op) Zo, bent U klaar ?

MIE PLADIJS: (in gedachten bij Joe) Jawel, meneer de saucis. Eh....
ik bedoel Meneer de Hotelbaas.

Ik ben klaar.

HOTELIER: Voelt U zich helemaal in orde ?

Want met zo'n hitte valt het niet mee. Dat kan ik U wel verzekeren.

MIE PLADIJS: Meneer de Hotelbaas, ik zal U 'ns wat zeggen. Thuis
marcheer ik iedere dag 10 uren met 'n volle kar mosselen ! Dat wil
zeggen: Ik leur met 'n karretje met pladijs, stokvis, sprot, paling,
mosselen enzovoort. Ik ben namelijk vishandelaarster. Ik verdien
daar mijn boterhammetje en mijn jaarlijks reisje mee. De mensen
noemen mij "Mie Pladijs", Eigenlijk heet ik Maria Van Der Dingelen,
maar dat is natuurlijk geen naam om met mosselen te leuren. 10 volle
uren per dag, Meneer ! Waarom zou ik hier dan dat uitstapke niet
aankunnen !?

(ze staat in de deur en kijkt naar buiten - daar ziet ze de veld-
wachter - ze komt terug binnen - tot Hotelier vertrouwelijk) Oh,
daar is hij weer !

HOTELIER: Wie bedoelt U ?

MIE PLADIJS: De garde-champetter.

HOTELIER: Oh.....

MIE PLADIJS: (kucht 'ns) Wel een ferme vent, he ?

HOTELIER: (verrast) U zegt ?

MIE PLADIJS: Ik zeg: 'n ferme vent. Zo'n echte champetter, bedoel
ik. (pauze) Getrouwd ?

HOTELIER: (a.b.) Eh.....N....Nee, niet getrouwd.

Hij is hier nog niet zo heel lang. Hij werd geïmporteerd uit de
westhoek.

MIE PLADIJS: Ge....wat ?

HOTELIER: Geïmporteerd. Ik bedoel dat hij uit het westen komt.

MIE PLADIJS: Oh zo.....Ja, als ge hem goed bekijkt.....

Ik dacht het al.....(kijkt weer) Oh.....Hij komt naar hier ! (geeft
zich 'n air) Ik.....ik zal nu maar gaan.

VELDWACHTER: (gevolgd van Erato op)

MIE PLADIJS: (kijkt hem aan - lacht vriendelijk) Dag Meneer de
champetter ! (af)

VELDWACHTER: (kijkt haar na - fluit langgerekt)

Niet mis, eh ? 'n Pront vrouwmens ! Logeert ze hier ?

HOTELIER: Ja.

VELDWACHTER: Dan zal ik hier wel 'ns meer komen ! Hoe heet ze ?

(Kid komt in de deur en luistert)

HOTELIER: Eh....Wacht 'ns....Hoe zei ze nu ook weer.....Mie.....

Pladijs ? (doet teken naar Kid en deze verdwijnt weer in de keuken.)

ERATO: (begint plots te dichten) Pladijs !

Verstandig en wijs ! Koud als ijs, gij koning Pladijs !

HOTELIER: (kijkt verstomd toe)

VELDWACHTER: (verklaart) Meneer is dichter, Neus. Hij komt naar hier om.....om.....allé, om dinges op te doen. Hoe noemen ze dat nu ook weer ?

HOTELIER: Naphte ?

VELDWACHTER: Nee !

HOTELIER: Mazout dan ?

VELDWACHTER: Nee !! Allé....om....om....

ERATO: Inspiratie !

VELDWACHTER: Juist, dat is het ! Om spititatie op te doen !

Hij kwam bij mij om inlichtingen. Ik heb hem Uw hotel aanbevolen.

HOTELIER: Bijzonder vriendelijk.

VELDWACHTER: Hij houdt van de stilte, zegt hij. En dat geloof ik.

Toen ik in mijn tijd gedichten schreef.....

ERATO: Wat ? Heb jij je hart ook aan de Muze verpand ?

VELDWACHTER: Aan welke mussen ?

ERATO: Aan de poëzie, bedoel ik.

VELDWACHTER: Ah, je bedoelt.....Jaja, ik heb ook gedichten geschreven. Vroeger. Mijn beste gedicht begon zo: (deklameert)

Voor mijn raam zit ik te smachten.....

Ik smacht en ik tracht uit al mijn krachten.....

Verder ken ik het niet meer.

HOTELIER: (komt tussen) Dus Meneer wenst 'n kamer ? Die kan ik U bezorgen. Met een balkon en een enig uitzicht op onze bergen, op de sneeuw.....

ERATO: Prachtig ! Ik voel dat het me hier zal bevallen. Veldwachter, ik dank U !

VELDWACHTER: Oh....eh....niets te danken, hoor, Mr....mr....Hoe heet U ook weer ?

ERATO: Mijn pseudoniem luidt als de naam der Muze van de erotische Poëzie.

VELDWACHTER: Jaja, dat wel.....Maar ik ben nogal kort van geheugen ziet U.....

ERATO: (pathatisch) Ik ben een dochter van Zeus en Mnemosyne....

VELDWACHTER: (aarzelend) Een....dochter, zegt U ?

HOTELIER: (staat achter Erato's rug te gebaren dat hij gek is)

VELDWACHTER: (schudt krachtig "Nee" met zijn hoofd)

ERATO: (a.b.) Oorspronkelijk was ik een bronnimf in Piërië, mijn cultus verbreidde zich naar de Helicon en Delphi en daar werd Apollo mijn leider. Ik heb acht zusters, waarvan gij zeker kent Thalia, Terpsichore en Polihymnia.

VELDWACHTER: (volmondig) Jaja, die ken ik !....

Natuurlijk ken ik die ! Wie zou die nu niet kennen ?

ERATO: Mijn naam is Erato.

VELDWACHTER: Erato ! Dat is het ! Hoe kon ik het vergeten ?

De dochter van....dinges, eh ?

ERATO: (wil herbeginnen) Mijn moeder, Mnemosyne, was de dochter...

HOTELIER: (komt schuchter tussenbeide) Eh.....Meneer....Meneer de dochter..... als het mogelijk is, zou ik nu graag even Uw kamer tonen.....U begrijpt.....

ERATO: Natuurlijk ! Veldwachter, tot kijk ! (voorafgegaan door Hotelier af)

VELDWACHTER: (alleen) Hm....Dochter van dingies. (gaat in de keuken) (Op dit ogenblik verschijnen Antoine en Melanie - Antoine is beladen overladen - met valiezen, pakken en pakjes - Melanie draagt alleen een handtas)

MELANIE: (gaat rond - kijkt (inspecteert) om zich heen en gaat dan waardig zitten)

ANTOINE: (blijft beladen bij de deur staan)

VELDWACHTER: (kijkt het koppel verbaasd aan en verdwijnt dan stil in de keuken)

MELANIE: Maar ga toch zitten, Antoine.

ANTOINE: Jawel, liefste....(zet zijn pakken neer en komt braafjes naast haar zitten)

MELANIE: (na een poos) Hier schijnt niemand thuis te zijn !

ANTOINE: (roept zachtjes) Hallo !.....

MELANIE: Schreeuw toch niet zo, Antoine !

Wat zal men wel van ons denken ?

VELDWACHTER: (op - men ziet nog juist hoe hij één of ander oppeuzelt)

MELANIE: (ziet hem) Oh....Kijk, de veldwachter !

VELDWACHTER: Goeie morgen dame, meneer.

ANTOINE: (kijkt om) Dag, meneer.

MELANIE: (na 'n poosje) Antoine, ben je zeker dat we ons niet vergist hebben ? Hier is niemand thuis.

ANTOINE: (nu ijverig) Neenee, absoluut niet ! (haalt 'n plan te voorschijn) Kijk, dit is het plan van het dorp. We hebben deze stippellijn gevolgd tot aan het kruispunt. Daar hebben we.....

MELANIE: Jaja ! Stippellijn en kruispunt ! (tot Veldwachter) Veldwachter, we zijn hier toch in het hotel "Alpenroos" ?

VELDWACHTER: Zeker, dame. Alleen noemen wij dat hier niet zo. Wij spreken van "De schuur bij de Neus".

MELANIE: (verontwaardigd) "De schuur" ? (tot Antoine) Antoine, wij zullen hier niet logeren.

ANTOINE: Neen ?

MELANIE: Ik denk er niet aan ! 'n Schuur !

VELDWACHTER: Zo noemen we het hier alleen maar, dame. Onder ons gezegd, dit hier is het beste hotel van het dorp. Er zijn er trouwens maar twee. "De schuur" en "Het Kot". De verzorging is hier prima ! Ik zal de Neus 'ns roepen ! (bij deur) Neus ! Neus ! Volk voor U !

HOTELIER: (roept) Ik kom !

VELDWACHTER: Hij komt.

MELANIE: De.....Neus, zei U ?

VELDWACHTER: (vertrouwelijk) Iedereen noemt hem hier zo. Hij stond op de eerste rij bij de bedeling, snapt U ?

HOTELIER: (op) Goeiemorgen, mevrouw, meneer.....

ANTOINE: Dag, meneer de Neus.

MELANIE: (geschrokken - streng) Antoine !!!

(vriendelijk tot Hotelier) Goeiemorgen, meneer.

VELDWACHTER: Die mensen zijn op zoek naar 'n kamer.

HOTELIER: Oh, dat is prachtig ! Wilt U en balkon met uitzicht op de de eeuwige sneeuw, de groene valleien, de heuvelflanken met de kleine villaatjes.....

ANTOINE: (haalt foldertje boven) Oh, oh, wacht even. (leest) Hier heb ik het al.....Met uitzicht op.....Kleine villaatjes, lommerrijke bossen, met heerlijke wandelpaden, alpenbloemen, kabbelen-de riviertjes.....

MELANIE: (streng) Antoine !

ANTOINE: Ja ? (als hij haar blik ziet) Zo staat het er, liefste.

MELANIE: (tot Hotelier) 't Is goed, meneer. Een kamer met 'n balkon.

HOTELIER: Komt in orde, Mevrouw. Een ogenblikje. Ik ben zo terug. (af)

VELDWACHTER: Ik moet nu ook maar gaan. Ik moest te 8 uur bij de burgemeester zijn. 't Is nu bijna halftien. Dus wordt het stilaan tijd. Gezelschap ! (af)

MELANIE: (na een poosje) Eerlijk gezegd had ik het me hier toch wel 'n beetje anders voorgesteld !

ANTOINE: (antwoordt niet - hij heeft de hele tijd verder in plans folders en boekjes gekeken)

MELANIE: Antoine !

ANTOINE: (schrikt op).....Ja, liefste ?

MELANIE: Hou daar nu 'ns eindelijk mee op. Sedert wij gisteravond in de trein zijn gestapt heb jij niets meer gedaan dan in die prullen zitten snuffelen !

ANTOINE: (protesteert) Ik moet ons reisplan toch bestuderen, liefste!

MELANIE: En ik tel niet mee ? Uw reisplan gaat voor ?

ANTOINE: (haastig) Neenee, natuurlijk niet.

Maar je begrijpt toch ! Kijk, nu heb ik het helemaal klaar. Als we vandaag no de wandeling naar de "Hoge Brug" kunnen doen, dan hebben we morgen voormiddag precies de tijd om de kerk te gaan bezichtigen. 'n Buitengewoon interessant gebouw. Een typische uiting van Romaanse bouwkunst, compacte constructie met nadruk op de toren. In tegenstelling tot de latere Gotiek zijn er horizontale onderbrekingen van de dragende zuilen der zijmuren.....

MELANIE: Antoine !!

ANTOINE: Ja, liefste ? (wijst verontschuldigend naar zijn boekje) Zo staat het er, liefste....Dus als wij morgenvoormiddag de kerk kunnen doen, dan hebben we de namiddag.....

MELANIE: Antoine !!

ANTOINE: J....ja, liefste ?

MELANIE: Luister nu eens goed naar hetgeen ik je ga zeggen. We zijn nu precies 38 jaar getrouwd. Het is de allereerste keer dat wij op reis gaan. We hebben er 'n heel jaar voor gespaard ! Denk nu niet dat je die paar dagen gaat bederven door over niets anders dan plannen en torens en zijmuren te gaan orakelen. Ik ben hier gekomen om te rusten !

ANTOINE: (onderdanig) Natuurlijk, liefste !

Mijn plan voorziet twee volledige rustdagen.

MELANIE: (quasi verwonderd) Nee toch !

ANTOINE: En voor Zaterdagavond heb ik daarenboven nog een uurtje vrije bezigheid voorzien.

MELANIE: (a.b.) Wat 'n gulhartigheid !

ANTOINE: Vanzelfsprekend zullen we de verloren tijd zondagmorgen moeten inhalen, maar.....

MELANIE: (met misleidende vriendelijkheid)
Natuurlijk.....Vanzelfsprekend....(dan plotseling uitbarstend)
Maak onmiddellijk dat die spullen van onder mijn ogen zijn !
En als jij 't nog een keer waagt.....

ANTOINE: (protesteert) Maar....mijn plan.....

MELANIE: Ik wil reizen zonder plan en daarmee basta.

ANTOINE: Nu goed....Goed....Zonder plan dan maar....(gaat berustend zitten en zwijgt)

MELANIE: (zwijgt ook en kijkt voor zich uit)

KID: (op - houdt zich op de achtergrond)

ANTOINE: (na een ogenblik kijkt hij even schuw naar Melanie, dan draait hij zich een weinig met zijn rug naar haar toe en haalt stiekum een foldertje te voorschijn, waarin hij begint te lezen)

MELANIE: (zucht ostentatief)

ANTOINE: (leest duchtig door - plots) Prachtig ! Prachtig ! Dat is het ! De "Blauwzee" kunnen we inschakelen op Donderdagnamiddag !

MELANIE: (barst bijna) Antoine !!!

ANTOINE: Ja, liefste ? (ziet haar blik - bergt vlug het foldertje weg - dan onderdanig)

Oh....ik.....ik wil zeggen....Zie je....de "Blauwzee".....

MELANIE: Laat die maar rustig op haar plaats.

ANTOINE: Jawel, liefste....(er is een pauze)

MELANIE: (draait zich om en merkt nu Kid, die bij de pakjes aan 't rondneuzen is - er zijn inderdaad een paar pakjes met rode touwtjes bij) Antoine, bagage ! (zij schrikt even, maar herstelt zich) Dat is ons reisgoed, meneer.

KID: (kijkt op - lacht en knipoogt - hij meent het pakje ontdekt te hebben) Reisgoed, eh ?

MELANIE: (een beetje minder zelfzeker) Ja....inderdaad..... (als Kid blijft grinniken) Antoine, vertel jij die man even dat dat onze bagage is.

ANTOINE: Dadelijk liefste. (recht - naar Kid)
Meneer, dat is.....

KID: (lacht) Jaja, 't is al goed. Komaan, vadertje, welk pakje is het ?

ANTOINE: (begrijpt niet) Wat.....Welk pakje, zegt U ?

KID: Doe niet zo achterlijk, man. Ik ben het immers.